4. Verstaat, dat in de zaak 60-65 iedere partij haar eigen kosten drage;

5. Wijst af het meer of anders gevorderde.

Aldus gewezen te Luxemburg op vijftien december negentienhonderdzesenzestig.

Trabucchi Delvaux Lecourt

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op vijftien december negentienhonderdzesenzestig.

De Griffier,

A. Van Houtte

De President van de Eerste Kamer,

L. Delvaux

Conclusie van de Advocaat-Generaal K. Roemer van 19 oktober 1966 [1]

Mijnheer de President, mijne heren Rechters,

Verzoeker in de beide onderhavige gevoegde zaken is ambtenaar bij de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie. Op 1 september 1960 trad hij bij de Commissie van genoemde Gemeenschap in dienst op een salaris, hetwelk volgens verweerster overeenkwam met de bezoldiging verbonden aan de rang A 4, salaristrap 4, voorzien in het personeelsstatuut van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal. Na de inwerkingtreding van het personeelsstatuut voor de Euratom werk hij overeenkomstig artikel 102 van dit Statuut bij beschikking van 28 februari 1963 in de rang A 4/4 aangesteld, zulks met ingang van 1 januari 1962 en met bepaling dat zijn anciënniteit geacht werd op 1 september 1960 te zijn ingegaan. In het kader van de tweejaarlijkse periodieke verhogingen werd hem nadien met ingang van 1 september 1962 de salaristrap 5 van A 4 toegekend.

Daar verzoeker bij zijn aanstelling — de Commissie betwist dit niet — de rang verkreeg van afdelingshoofd bij de Gemeenschappelijke Pers- en Voorlichtingsdienst van de Europese Gemeenschappen, verzocht hij, bij een tot de voorzitter van de Euratom-Commissie gericht administratief beroep d.d. 21 februari 1964, erkenning van zijn aanspraak

1 — Vertaald uit het Duits.

op plaatsing in de rang A 3 met ingang van 1 januari 1962. Toen na twee maanden op deze vordering niet was beslist — een uitdrukkelijk negatief antwoord gegrond op het ontbreken van een dienovereenkomstige post in het organigram ontving verzoeker eerst bij een brief d.d. 27 april 1964 van de voorzitter van de administratieve Commissie van voornoemde dienst — maakte hij zijn eerste beroep bij het Hof aanhangig (zaak 15-64).

Hij vorderde hierbij :

1. Nietigverklaring van de afwijzende beschikking, welke na het verstrijken van de termijn van twee maanden sedert de dagtekening van het administratief beroep geacht moet worden stilzwijgend te zijn gegeven;
2. Nietigverklaring van de aanstelling in vaste dienst van 28 februari 1963, voor zover verzoeker daarbij in de rang A 4 werd ingedeeld (deze vordering werd bij repliek ingetrokken);
3. Verklaring voor recht dat de Commissie gehouden is verzoeker met ingang van 1 januari 1962 de rang A 3 en de daarbij behorende salaristrap toe te kennen;
4. Veroordeling van de Commissie tot betaling van het uit hoofde der nieuwe inschaling verschuldigde achterstallige salaris;
5. Veroordeling van de Commissie tot betaling van een schadevergoeding ad 1 frank wegens geleden onstoffelijke schade (deze vordering werd door verzoeker bij pleidooi ingetrokken).

Toen het de Commissie (na een eerste vergeefse poging voor het dienstjaar 1964) in de loop van bedoeld jaar gelukt was bij de Raad de toestemming te verkrijgen om verzoekers post om te zetten in een post A 3 (beschikking van de Raad van 13 oktober 1964), was zij in staat aan verzoekers verlangen tot indeling in laatgenoemde rang gevolg te geven. Dit geschiedde bij beschikking van 13 januari 1965 waarbij aan verzoeker de rang A 3 met ingang van 1 januari 1962 werd toegekend. Evenwel, gezien het feit dat voor het Hof andere beroepen van gelijke strekking aanhangig waren, werd verzoeker slechts voorlopig, met toepassing van artikel 46 van het personeelsstatuut, in de tweede salaristrap van bedoelde rang ingedeeld.

Toen het Hof echter in bedoelde rechtszaken geen beslissing te gronde gaf — de beroepen werden wegens niet inachtneming der voorgeschreven termijnen niet-ontvankelijk geoordeeld — besloot de Commissie uiteindelijk (beschikking van 14 september 1965) verzoeker definitief in de bij artikel 46 van het personeelsstatuut voorziene salaristrap 2 van rang A 3 in te delen, waarbij de anciënniteit geacht werd op 1 oktober 1961 te zijn ingegaan.

Deze beschikking wordt met het tweede beroep bestreden (zaak 60-65). De daarbij ingestelde primaire vordering strekt tot nietigverklaring van de beschikking van 14 september 1965, doch slechts voor zover

het de vaststelling van de salaristrap betreft. Met zijn overige petita beoogt verzoeker erkenning van zijn recht op salaristrap 4 van rang A 3 — zulks met ingang van 1 januari 1962 — respectievelijk op de salaristrap welke hem thans uit hoofde van de tweejaarlijkse periodieke verhoging toekomt en vordert hij tevens veroordeling van de Commissie tot betaling van het dienovereenkomstige achterstallige salaris.

Uit de bij pleidooi voorgedragen feiten en de door partijen afgelegde verklaringen blijkt dat het geschilpunt thans nog slechts de juiste indeling van verzoeker binnen rang 3 betreft. Het beroep 15-64 moet derhalve geacht worden zonder voorwerp te zijn geraakt. In de zaak 60-65 beperkt de Commiessie zich in hoofdzaak tot het verweer dat het beroep ongegrond is, terwijl zij een eerst bij repliek voorgedragen eis niet ontvankelijk acht.

Hiermede is derhalve het voorwerp der zowel eisend als verwerend gedane procesbeweringen bepaald.

Beoordeling rechtens

Het beslissende geschilpunt kan als volgt worden geformuleerd: kan verzoeker op grond van de omstandigheid, dat de door hem beklede post naar het nieuwe personeelsstatuut niet met de rang A 4 doch met de rang A 3 overeenstemt, aanspraak maken op inschaling in A 3 met behoud van de anciënniteit in rang A 4 waarop hij krachtens zijn arbeidsovereenkomst tot op het ogenblik der inwerkingtreding van het Statuut recht had, of dient — gelijk de Commissie meent — zodanig geval te worden geregeld overeenkomstig artikel 46 van het Statuut, hetwelk in het bijzonder de bij bevorderingen toe te kennen salaristrappen regelt? Van het antwoord op deze vraag hangt het af of verzoeker met ingang van 1 januari 1962 rang A 3, salaristrap 2, dan wel rang A 3, salaristrap 4, moest verkrijgen; wellicht is eveneens — gelijk verzoeker in een subsidiaire stelling suggereert — een tussenoplossing mogelijk, doch deze laat een nauwkeurige vaststelling van de verzoeker toekomende salaristrap door het Hof nauwelijks, althans niet zonder moeilijkheden, toe.

1. *Verkreeg verzoeker vóór de inwerkingtreding van het personeelsstatuut* stilzwijgend *de rang A3?*

In zijn memorie tracht verzoeker zijn vordering in hoofdzaak te motiveren met een beroep op artikel 102 van het personeelsstatuut waarin het heet: „Het personeelslid dat bij inwerkingtreding van dit Statuut een vast ambt bekleedt bij een instelling van de Gemeenschappen, kan bij besluit van het tot aanstelling bevoegde gezag in vaste dienst worden aangesteld in de rang en salaristrap van het in dit Statuut vastgestelde bezoldigingsstelsel, die overeenkomen met die welke hij uitdrukkelijk of stilzwijgend had verkregen voordat het Statuut op hem van toepassing werd". Verzoeker meent de rang A 3 stilzwijgend te hebben

verkregen daar hem werkzaamheden werden opgedragen welke met die van een afdelingshoofd overeenstemmen.

Gelijk ik reeds in eerder genomen conclusies heb betoogd (de zaken 79 en 82-63) komt mij deze opvatting — en dit blijkt bovendien uit verschillende arresten van het Hof — niet houdbaar voor.

Met name in het arrest 20-63 heeft Uw Hof beslist dat dient te worden onderscheiden enerzijds tussen de aanstelling van een arbeidscontractant als vaste ambtenaar met een bepaalde rang en een bepaalde salaristrap en anderzijds zijn indeling in verband met de door hem uitgeoefende functie, welke onder bepaalde omstandigheden in afwijking van het aanstellingsbesluit kan plaatsvinden. Alleen in het eerste geval dient de regeling van artikel 102 van het Statuut te worden toegepast; de in het tweede geval bedoelde correctie — waartoe verzoekers vordering eigenlijk strekt — valt niet onder de regeling van artikel 102, doch dient met toepassing van nog nader vast te stellen rechtsbeginselen te geschieden. Dit blijkt duidelijk bij een nadere beschouwing van de redactie van artikel 102. Volgens deze bepaling moet de rang *stilzwijgend verkregen zijn* nog *voor* het Statuut op de betrokkene van toepassing werd verklaard; dit kan slechts betekenen dat voor de beantwoording dezer vraag de betekenis van bepaalde functies niet in het licht van het *nieuwe* Statuut mag worden beoordeeld. Ook dient te worden bedacht (gelijk Uw Hof in het arrest 70-63, Jurisprudentie, Deel X, blz. 940 heeft beslist) dat een arbeidscontractant uiteraard niet gelijktijdig, uitdrukkelijk en stilzwijgend, verschillende rangen kan verkrijgen. Wanneer derhalve met betrekking tot verzoeker in een tot hem gerichte administratieve nota d.d. 7 september 1960 van een inschaling in rang A 4, salaristrap 4, gesproken wordt en dus uitdrukkelijk een in het personeelsstatuut der Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal voorziene rang wordt aangeduid — en een nog preciezer vorm dan de hier gekozene kon voor een arbeidscontractant niet worden gebezigd — dan is hiermede tevens aangetoond dat zulk een ambtenaar niet bovendien nog *stilzwijgend* — in de zin van artikel 102, namelijk wegens het vervullen van bepaalde functies — een andere rang kan verkrijgen.

Hieruit volgt dat verzoeker zijn vordering tot toekenning van een hogere salaristrap niet op artikel 102 van het personeelsstatuut kan doen steunen.

2. *Kan verzoeker zich beroepen op hetgeen in de zaak 70-63 ten aanzien van de inschaling werd beslist?*

Verzoeker stelt dat zijn aanspraak op toekenning van dezelfde salaristrap in rang A 3 als die welke hij reeds krachtens zijn arbeidsovereenkomst in rang A 4 bezat, steun vindt in de aan soortgelijke gevallen in het arrest 70-63 gewijde rechtsoverwegingen. Inderdaad heeft de Eerste Kamer van het Hof destijds beslist dat, wanneer in het nieuwe personeelsstatuut een bepaald ambt hoger wordt gewaardeerd, de ratio legis meebrengt dat de betrokken ambtenaar in de hogere rang de

anciënniteit behoudt welke hij in zijn vroegere rang bezat (Jurisprudentie, Deel X, blz. 942).

Evenwel dient te worden onderzocht of deze regel nu zonder meer op het onderhavige geval kan worden toegepast, dan wel of de feiten tot een andere beoordeling aanleiding geven. De Commissie verdedigt met nadruk deze laatste opvatting en beroept zich daartoe op de omstandigheid dat het in de zaak 70-63 de nieuwe inschaling van een vroegere *ambtenaar* der Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal betrof, terwijl het thans gaat om de vaste aanstelling in de zin van het Statuut van een vroegere *arbeidscontractant*. Op dit punt moge ik tevens naar de uiteenzettingen van mijn ambtegenoot de Advocaat-Generaal Gand in de zaak 43-64 verwijzen.

De opvatting van de Commissie komt ons juist voor. Voor de beoordeling van het geval van de eiser in de zaak 70-63 was beslissend het feit dat deze ten tijde van de inwerkingtreding van het nieuwe personeelsstatuut reeds jarenlang als vast *ambtenaar* werkzaam was en een in het Statuut nauwkeurig gedefinieerd en gewaardeerd ambt bekleedde. Hieraan kan dan ook niets afdoen de door verzoeker in het onderhavige geding aangevoerde omstandigheid dat de ambtenaren van de Taalkundige Dienst in het personeelsstatuut van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal volgens een bijzondere tabel werden ingedeeld en dat de klager in de zaak 70-63 als „diensthoofd" werd aangemerkt terwijl in het organisatieschema van het Hof slechts één post „diensthoofd" voorzien was. Verzoeker in de zaak 70-63 had in deze ambtelijke positie een bepaalde graad van anciënniteit bereikt en wel eveneens krachtens een nauwkeurig daartoe gegeven regeling; dat deze op bepaalde punten van het thans geldende stelsel afwijkt is hier niet van belang. Wanneer nu de inwerkingtreding van het nieuwe personeelsstatuut voor een zodanig geval een herwaardering van het ambt met zich bracht, mocht worden aangenomen (gelijk ook in bedoeld arrest werd beslist) dat de nieuwe regeling op de salaristrap niet van invloed is en deze derhalve ook voor het sedertdien hoger gewaardeerde ambt blijft gelden.

De arbeidscontractanten echter verkeerden in een geheel andere situatie. Op dit punt moest het bepaalde in artikel 214, derde lid, van het Euratomverdrag beslissend worden geacht : „Tot aan de vaststelling van het Statuut van de ambtenaren alsmede van de regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden van de Gemeenschap, bedoeld in artikel 186, neemt iedere Instelling het nodige personeel aan en gaat te dien einde contracten aan van een beperkte duur". Kennelijk wilde men de Instellingen der Gemeenschap aldus voor de eerste periode na de inwerkingtreding van het Verdrag een zekere vrijheid bij de organisatie hunner diensten laten, hetgeen onder meer gerechtvaardigd voorkwam op grond van het feit dat aanvankelijk een nauwkeurige regeling en waardering der verschillende ambten ontbraken. Nadien bepaalde de Raad dat men bij bedoelde organisatie der diensten het personeelsstatuut van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal

analogisch moest toepassen. Hiermede werd echter slechts een richtsnoer gegeven voor de regeling van bepaalde vragen. Er is evenwel geen sprake van dat de arbeidscontractanten hierdoor in een ambtelijke positie werden gebracht welke vergelijkbaar zou zijn met die der statutaire ambtenaren. Met name bestonden er verschillen wat de vaststelling van hun aanvankelijke salarissen betreft, welke vaststelling gezien de hierboven genoemde weergegeven situatie, niet alleen met de aard der uit te oefenen functies verband hield, doch eveneens met andere factoren (leeftijd, ervaring, het in vroegere dienstbetrekkingen genoten salaris, burgerlijke status). Wat verzoeker betreft kwam hier nog bij, dat zijn loopbaan zich volgens de bepalingen van het personeelsstatuut van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal over *twee* rangen uitstrekt. Onder deze omstandigheden en in geval van een gelijktijdige aanstelling van meer dan één gegadigde in de bedoelde loopbaan, was het uiteraard zeer wel denkbaar — bij voorbeeld voor zover geen voldoende aantal posten in de hogere rang was voorzien — dat alleen aan hen die in de lagere rang werden ingedeeld bij wijze van compensatie een hogere anciënniteit werd toegekend. Op grond van deze overwegingen moet worden erkend dat de vaststelling van een bepaalde salaristrap voor de *arbeidscontractanten* van geheel andere aard is dan de toekenning van bepaalde salaristrappen overeenkomstig het personeelsstatuut van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal. Zou men niettemin in geval van een hogere waardering van bepaalde ambten krachtens het nieuwe personeelsstatuut — en in de lijn van het arrest 70-63 — de aldus in een lagere rang verkregen anciënniteit zonder meer naar de hogere rang overbrengen, dan zou zulks, naar de Commissie heeft aangetoond, veelal tot onbevredigende resultaten leiden. Dit zou het geval zijn bij voorbeeld bij een gelijktijdige aanstelling van twee functionarissen in dezelfde loopbaan waarbij de eerste wegens zijn grotere bekwaamheid of ervaring *onmiddellijk* in de hogere rang werd ingedeeld, alsmede bij bevordering — kort vóór de inwerkingtreding van het nieuwe personeelsstatuut — van een functionaris naar de volgende rang op grond van diens inmiddels gebleken bekwaamheid. In beide gevallen zou de aanvankelijk in de lagere rang gebleven functionaris ondanks zijn geringere merites zonder meer, ingevolge de hogere waardering van zijn ambt op grond van het personeelsstatuut, een grotere anciënniteit verkrijgen dan zijn collega wiens verdiensten hoger werden aangeslagen. Dat de Commissie bij de nadere uitwerking van het Statuut dit gevolg had kunnen voorzien en dus voorkomen — gelijk verzoeker meent —, kan ik niet inzien. In de eerste plaats is het stellig niet uitgesloten dat vraagstukken als het onderhavige bij de opstelling van het Statuut niet naar volle omvang konden worden onderkend. Anderzijds was het eveneens denkbaar dat het de Commissie, budgettair gezien (wanneer namelijk in de hogere rang geen posten waren voorzien) niet mogelijk was door een tijdige en gelijkvormige indeling van alle ambtenaren in een zelfde loopbaan de thans bij toepassing van het arrest 70-63 intredende gevolgen te vermijden.

Op grond van deze overwegingen meen ik dat er tussen het onderhavige geval en dat van de zaak 70-63 wezenlijke verschillen bestaan welke toepassing van de daarop gegeven beslissing uitsluiten, ook al werd het in bedoeld arrest neergelegd beginsel algemeen geformuleerd. Het beroep op deze uitspraak biedt dan ook onvoldoende grondslag voor verzoekers eis tot herziening van zijn salaristrap.

3. *Heeft de Commissie terecht artikel 46 van het personeelsstatuut toegepast?*

Thans dient derhalve de vraag te worden onderzocht of de enige mogelijkheid om tot de in het Statuut gevolgde overeenstemming tussen de uitgeoefende functie en de indeling te geraken, de kennelijk algemeen door de Commissie toegepaste methode is om de overgang naar een hogere rang met toepassing van artikel 46 te doen plaatsvinden, welke bepaling immers in de eerste plaats voor bevorderingen geldt. Gelijk wij reeds zagen, leidt zij er in het algemeen toe dat aan de bevorderde ambtenaar eerst in zijn vroegere rang een extra salaristrap wordt toegekend en vervolgens de dienovereenkomstige salaristrap in de onmiddellijk daarboven gelegen rang. In afwijking van de door verzoeker juist geachte oplossing zou toepassing van deze bepaling in casu voor hem een verlies van 2 echelons betekenen.

Ik betwijfel evenwel ten zeerste of dit resultaat onvermijdelijk moet worden geacht. Artikel 46 behoort tot hoofdstuk 3 van titel III van het personeelsstatuut : „beoordeling, plaatsing in een hogere salaristrap en bevordering". Deze bepaling ziet in hoofdzaak op bevordering van ambtenaren en soortgelijke gevallen (bij voorbeeld artikel 45, tweede lid, 98, lid 3, 108 en artikel 8 van het Statuut), dat wil zeggen de benoeming in een hogere rang — op grond van een vergelijkend onderzoek — van een ambtenaar die reeds *krachtens het Statuut* een bepaalde rang en een bepaalde salaristrap bezit. De bevordering moet aldus, binnen het kader ener normatief geregelde indeling, de regelmatige voortgang van de loopbanen waarborgen. Het betreft hier evenwel een volstrekt andere materie dan de correctie van een bepaalde indeling volgens de salaristabel, welke in verband met de inwerkingtreding van een nieuw personeelsstatuut diende te worden aangebracht en zulks te meer daar men vóór die inwerkingtreding bij de schaalinschaling niet aan bepaalde criteria van een personeelsstatuut gebonden was. Hieraan doet evenmin af dat, logisch gezien, een onderscheid denkbaar is tussen de vaste aanstelling overeenkomstig artikel 102 van het personeelsstatuut en de in aansluiting daarop wellicht noodzakelijke correctie in verband met de uitgeoefende functies. Immers, ook wanneer men in deze gedachtengang zou moeten toegeven dat bedoelde correctie ten opzichte van reeds vast aangestelde ambtenaren plaatsvindt, zo mag daarbij niet uit het oog worden verloren dat in zodanig geval eventuele vergissingen, vóór de inwerkingtreding van het Statuut bij de indeling begaan, krachtens het besluit tot vaste aanstelling zelf blijven voortbestaan en dat voor de betrokken ambtenaren een ander uitgangspunt geldt dan voor hen wier

indeling vóór hun bevordering niet behoefde te worden herzien. Verzoeker heeft aan de hand van voorbeelden aangetoond dat toepassing van artikel 46 op de gevallen waarin een bepaalde post hoger moest worden gewaardeerd tot zekere onaanvaardbare oplossingen zou kunnen leiden, welke hier echter buiten beschouwing kunnen blijven.

Nu evenwel andere statutaire bepalingen dan artikel 46 voor de behandeling van gevallen als het onderhavige niet in aanmerking komen, zou men slechts kunnen concluderen — en op dit punt dient dan de desbetreffende beslissing in het arrest 70-63 te gelden — dat het Statuut voor de gevallen waarin een bepaalde post hoger moet worden gewaardeerd een lacune vertoont welke in de geest van het Statuut naar billijkheid zou moeten worden aangevuld zolang de wetgever zelf geen aanvullende voorziening heeft gegeven. Als zodanige aanvulling zou wellicht de blijkbaar door de E.E.G.-Commissie toegepaste methode van een „herziening der indelingen", waarop verzoeker zich bij repliek heeft beroepen, beschouwd kunnen worden. In afwijking van hetgeen verweerster meent acht ik dit beroep stellig ontvankelijk (het tegendeel werd gemotiveerd met de bewering dat het hier een nieuw middel of een nieuwe vordering van verzoeker zou betreffen), want het onderhavige geding behoort immers — evenals het Hof in de zaak 70-63 besliste — tot de zogenaamde beroepen „de pleine jurisdiction" (het beroep „in volle omvang") waarbij de rechter niet strikt aan de vorderingen van partijen gebonden is, terwijl anderzijds de door de E.E.G.-Commissie gevolgde methode mogelijk een grondslag zou kunnen vormen ter bereiking van het voornaamste petitum (indeling in A 3/4), zodat het bij repliek op die methode gedane beroep niet zonder meer een wijziging van de *eis* behoeft te betekenen; hoogstens zou van een vermindering van de primaire eis gesproken kunnen worden. Bovendien moet worden bedacht dat het gevorderde steeds een eis van geringere omvang dekt.

Wat de „herziening van de indeling" zelf betreft, kan ik niet inzien dat zij bij de Euratom-Commissie niet evenzeer mogelijk zou zijn als bij de E.E.G.-Commissie en zulks ook dan wanneer het de regeling van een groot aantal gevallen zou betreffen. De Commissie behoeft zich derhalve bij de behandeling slechts af te vragen welke salaristrap in een bepaalde rang zij aan een ambtenaar zou hebben gegeven indien de criteria van het personeelsstatuut (artikel 32) reeds op het ogenblik van de aanstelling hadden moeten worden toegepast. Zij mag dan een hogere dan de eerste salaristrap van een bepaalde rang slechts toekennen indien zulks op grond van de bekwaamheid en de ervaring van de gegadigde gerechtvaardigd voorkomt. Met andere woorden, zij had achteraf al die elementen buiten beschouwing moeten laten welke bij het aangaan der arbeidsovereenkomst zoals leeftijd, burgerlijke status, vroeger genoten bezoldiging, enzovoort tot indeling in een hogere salaristrap dan de eerste van een bepaalde rang hebben geleid. Een zodanige „herziening van de indeling" kan evenwel — hierop dient in verband met bepaalde door verzoeker aangevoerde argumenten te

worden gewezen — niet tengevolge hebben dat de indeling van de bij de gemeenschappelijke diensten werkzame Euratom-ambtenaren overeenstemt met die van de daartoe eveneens behorende ambtenaren der E.E.G. die blijkbaar één salaristrap hoger werden ingedeeld. Een zo volledig gelijke behandeling kan immers niet krachtens het thans geldende Statuut worden bereikt, doch hoogstens bij de ten uitvoerlegging van het daarin voorziene harmonisatieprogramma. Deze gelijkstelling wordt evenmin — zulks in afwijking van hetgeen verzoeker meent — door het besluit van de Raad waarbij A 3-posten werden toegestaan verlangd, daar dit College zich in het kader van zijn begrotingsmaatregelen niet over het vraagstuk der toe te kennen salaristrappen kon uitspreken.

Derhalve dient nog slechts te worden onderzocht of het thans bestreden besluit, waarbij verzoekers salaristrap werd vastgesteld, onrechtmatig is en derhalve nietig moet worden verklaard op de enkele grond dat de Commissie artikel 46 heeft toegepast en aldus de haar ten dienste staande mogelijkheid van een herziening der indelingen heeft verwaarloosd. Deze conclusie schijnt mij evenwel niet dwingend. In de loop van het geding is ons gebleken dat voor de Commissie bij het vaststellen der arbeidsovereenkomsten de bepaling van de *bezoldigingen* het belangrijkste probleem vormde. Indien zij in verband met deze factor verzoeker opnieuw in rang A 3 zou moeten indelen — gelijk zij in de loop der schriftelijke behandeling deed — dan had verzoeker ook met inachtneming van zijn leeftijd en ervaring hoogstens in A 3, salaristrap 2, kunnen worden ingedeeld daar, bij de gunstigste beoordeling, het dienovereenkomstig basissalaris (Bfr 30.300) nog het dichtst bij dat van zijn arbeidsovereenkomst gelegen was (Bfr 29.250). Daarentegen moet het uitgesloten worden geacht dat de Commissie een indeling van verzoeker in A 3/4 — hetgeen een basissalaris van Bfr 33.100 zou hebben meegebracht — in overweging had kunnen nemen, daar zij immers kennelijk bij het indelingsbeleid over de gehele lijn terughoudendheid betrachtte en zowel voorheen als thans van oordeel is dat aan de door verzoeker geleide afdeling van de Pers- en Informatiedienst geringere betekenis toekomt dan aan de andere afdelingen van die dienst. Nu verzoeker in de bestreden beschikking evenwel rang A 3/2 met ingang van 1 januari 1962 werd toegekend, komt op grond van bovenstaande overwegingen vernietiging van dit besluit niet gerechtvaardigd voor.

De daartoe strekkende vordering dient derhalve als ongegrond te worden afgewezen evenals de daarop steunende andere vorderingen tot toekenning van een hogere salaristrap en betaling van achterstallig salaris.

4. *De beslissing ten aanzien van de proceskosten*

Ten slotte dienen wij nog een ogenblik stil te staan bij de beslissing over de proceskosten in de zaak 15-64. Gelijk U bekend, beoogde verzoeker met dit beroep slechts zijn indeling in rang A 3 zonder daarbij

in te gaan op de vraag welke salaristrap hem zou moeten worden toegekend. Dit beroep geraakte evenwel zonder voorwerp door de beschikking van de Commissie van 15 januari 1965, waarbij verzoeker in bedoelde rang werd ingedeeld. Voor dit deel van het geding moet het Hof overeenkomstig artikel 69, § 5, van het Reglement voor de procesvoering „vrijelijk ten aanzien van de proceskosten beslissen". Nu aan deze eis van verzoeker gevolg werd gegeven, dient de Commissie in de daaraan verbonden kosten te worden veroordeeld. Het verweer van de Commissie, dat zij vóór een dienovereenkomstige budgettaire beschikking van de Raad van Ministers verzoekers wens niet kon inwilligen, acht ik ongegrond. Immers, in ieder geval behoorde het tot de verantwoordelijkheden van de Instellingen der Gemeenschap om er voor te waken dat aan verzoekers aanspraak krachtens het personeelsstatuut werd voldaan; deze kosten kunnen in redelijkheid slechts ten laste van de Gemeenschap worden gebracht. Bij de kostenveroordeling dient ten slotte geen acht te worden geslagen op het feit dat in het geding 15-64 enkele vorderingen werden teruggenomen, daar verzoekers eis in hoofdzaak zal moeten worden toegewezen.

5. *Conclusie*

Zonder dat het nodig voorkomt op verzoekers bewijsaanbod in te gaan met betrekking tot bepaalde ambtsberichten van de Commissie van de E.E.G. en door de Ministerraad over te leggen stukken (procesverbaal van de 144e zitting van 13 oktober 1964), heb ik de eer te concluderen : dat het Hof in de zaak 15-64 zal verklaren dat het beroep zonder voorwerp is geraakt, met veroordeling van de Commissie in de proceskosten overeenkomstig artikel 69, § 5, en, in de zaak 60-65, dat het beroep als ongegrond zal worden afgewezen, met bepaling dat elk der partijen haar eigen kosten zal dragen.